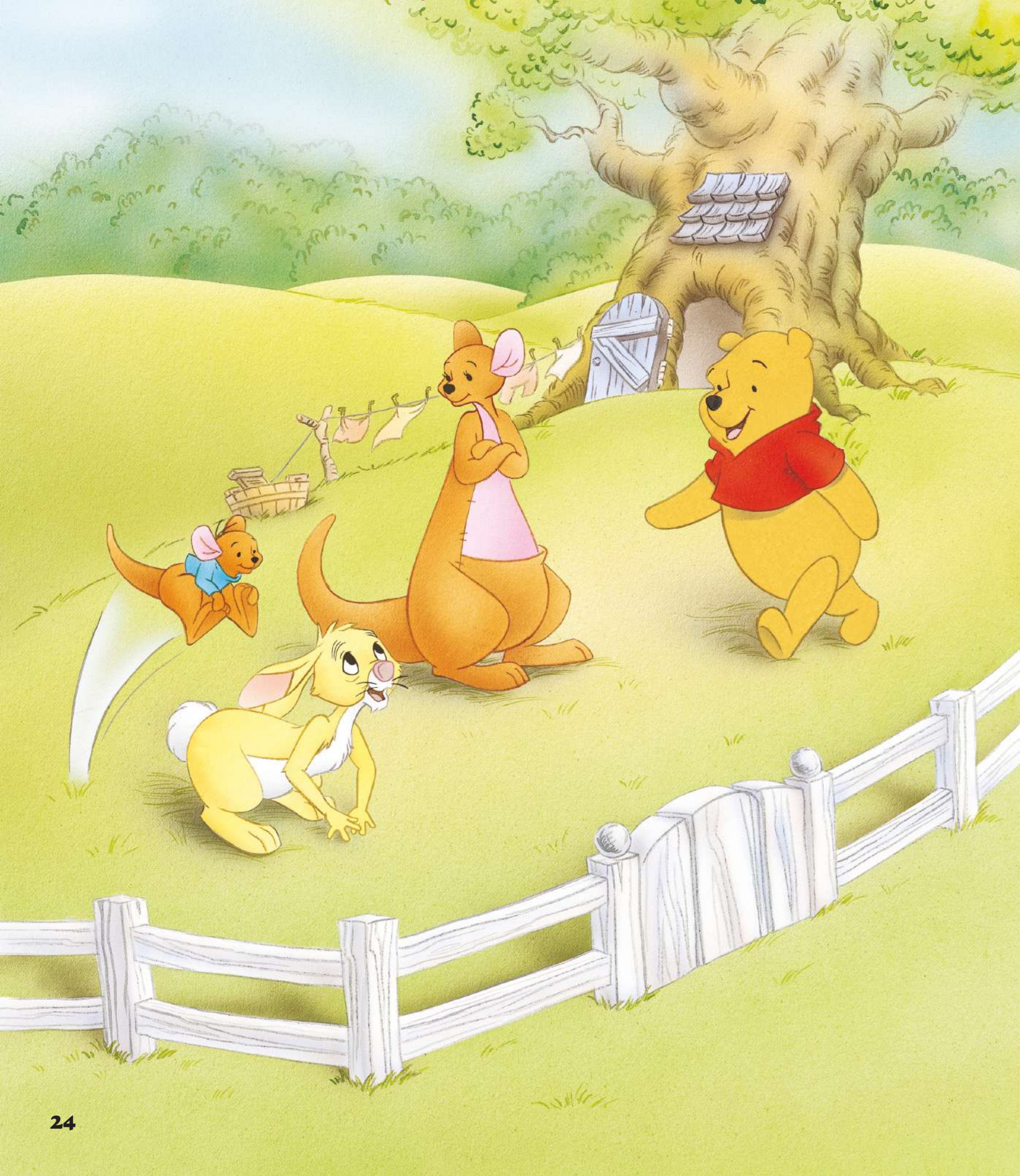

Najprv uvidel Dupáka, Kenguricu a Kengurku. Dupák s Kengurkou skákali na Dupákovej záhrade ako žabky a Kengurica sa na nich pozerala. „Veľmi pekný skok, Kengurka,“ chválila svoju dcérku. „Si vo forme, Dupáčik, maznáčik,“ dodala vzápätí.

„Prepáčte,“ povedal Puf a rozvážne prišiel až k nim, „ale rád by som vás všetkých pozval k sebe domov... tak o hodinku... Mám pre vás prekvapenie!“

„Páni!“ zhíkla

malá Kengurka a nadšene poskočila od radosti. „Prekvapenie? A aké?!“

„To ti nemôžem povedať,“ odpovedal Puf tajnostkársky. „To by potom nebolo žiadne prekvapenie.“

Aj Dupák s Kenguricou boli zvedaví. „Nemohli by sme sa na to prekvapenie ísť pozrieť hneď, Puf?“ spýtal sa Dupák. „Prečo to musí byť až o hodinu?!“

„Rád by som pozval aj ostatných,“ vysvetlil mu Puf, „a prekvapil všetkých naraz.“